

Rumiho poezie: služebník,
který miloval své modlitby
Teď vám povím příběh
o služebníkovi,
který miloval své modlitby.
Je to od Rumiho.
Vše z jeho sbírky
poezie je dobré.
Za svítání
chtěl jít jistý bohatý muž
do parních lázní.
Víte co jsou parní lázně?
Říkáte tomu sauna.
Jdete do kabinky
a oni vám dovnitř pustí
horkou páru
a vy tam jen stojíte
a potíte se.
Nebo si jen dají
horkou lázeň,
například tureckou lázeň
nebo možná japonskou.
Je to jako bazén,
ale teplý a pak
do něho všichni skočí,
nejdříve se osprchují,
skočí do něho,
jako do bazénu.
Každá země má
něco podobného,
jen trochu se liší,
parní lázně.
Za svítání
chtěl jít jistý bohatý muž
do parních lázní.
Probudil svého sluhu,
Sungura a říká:
„Hej! Pohni sebou! Vezmi
škopek, ručník a jíl na mytí
a pojďme se koupat.“
Sungur tedy hned posbíral,
co bylo potřeba
a vydali se na cestu
bok po boku.
Když míjeli mešitu,
znělo volání k modlitbě.
Měli určený čas k modlitbě,
rozumíte?
Muslimové se modlí
pětkrát denně.

To se tedy stalo
za úsvitu, to je
jeden z časů k modlitbě,
pravděpodobně první
modlitba dne a volání
k modlitbě znělo.
Sungur miloval
modlitby pětkrát denně.
Řekl tedy svému pánovi,
„Prosím, pane, odpočiňte
si chvíli na této lavičce,
abych mohl přeříkat Sútru 98,
která začíná takto:
‘Vy, kdo se vlídně chováte
ke svému služebnictvu.’
On si tedy sedl
venku na lavičku,
zatímco Sungur šel dovnitř.
Modlitby skončili
a modlíci a všichni
věřící odešli,
ale Sunar zůstal uvnitř.
Pán tedy čekal, čekal a čekal.
Nakonec zavolal
do mešity: „Sungure,
ty nejdeš ven?“
Sungur tedy řekl: „Nemohu.
Nevím jak!
Ten Chytrák mě nepustí.
Mějte ještě strpení.
Já Vás slyším.“
Pán zavolal sedmkrát,
a sedmkrát čekal.
A pak zase zavolal.
A Sungurova odpověď
byla vždy stejná.
„Ještě ne! On mě ven
ještě nepustí!“
A pán řekl:
„Ale vždyť tam není nikdo
kromě tebe!“
Všichni ostatní již odešli!
Kdo tě tam nutí
tak dlouho sedět?“
Sluha tedy řekl:
„Ten, kdo mě tady drží
je Ten samý,
kdo Vás drží venku!
Ten samý,
který Vás nepustí dovnitř,

Ten samý mě nepustí ven!“
Je tady komentář
od autora,
asi takový,
„Oceán nepustí své ryby ven.
Ani nedopustí,
aby se zvířata souše dostala
dovnitř, kde se pohybují
jemné a citlivé ryby.“
Zvířata souše nemají přístup.
Mohly by ublížit
křehkým rybám
nebo se sami utopit, ne?
„Stvoření souše
se potulují po pevnině.
Žádná inteligence to
nezmění.
Je jen Jeden, Kdo může
otevřít zámek
těchto záležitostí.
Zapomeň na svou postavu.
Zapomeň na sebe.
Poslouchej svého Přítele.
Když Mu budeš
naprosto poslušný,
budeš volný.“
Hezký příběh.
S výjimkou toho,
že tam nejsme pánem.
To věci skutečně odhaluje.
Myslela jsem si,
že v té zemi musí
být všichni Muslimové,
ale tento pán
jím pravděpodobně nebyl.
Seděl u mešity,
ale nešel dovnitř.
A jeho sluha byl tak oddaný.
A když byl uvnitř,
pravděpodobně byl s Pánem
tak šťastný, že si netroufal
svému pánovi
ani odpovídat, řekl:
„Jsem ještě zaneprázdněný.“
A polemizoval s ním,
„Ten, kdo mě drží tady
je Ten,
kdo Vás drží venku.“
Pravděpodobně myslel,
že je to jako s rybami

a zvířaty.
Jak si mohou jít pozemská
zvířata hrát do oceánu
s rybami nebo dělat
stejně věci jako ryby?
Jsou to zřejmě
dvě zcela jiné skupiny.
Odehrálo se to dávno,
kdy systém sluhů
byl ještě velice markantní
a silný a většinou
by si sluha nikdy svého pána
nedovolil neuposlechnout.
Jinak by riskoval
potrestání nebo by byl
prodán někam jinam,
dokonce by šel do vězení.
A tento sluha,
díky své silné víře v Alláha,
se nemohl zajímat méně.
Když byl v mešitě,
meditoval tam.
A zřejmě se cítil tak dobře,
byl tak spojený s Pánem,
byl zřejmě jedním s Pánem
a rozuměl.
Proto neměl žádný strach.
A to je ta síla Boha,
když jste s ní spojeni,
ničeho se nebojíte.
Stejně je to s tím,
co jsem vám ukázala já.
Sílu Boha, prostřednictvím
Světla a Zvuku,
to představuje Boha.
Světlo a Zvuk je Bůh sám.
Různé úrovně.
Jako vaše nohy,
vaše kolena, váš žaludek,
vaše hrdlo, vaše tvář,
to vše je vaše.
Jen jiné úrovně.
Když tedy slyšíte různý Zvuk
a vidíte různé Světlo,
možná z jiné dimenze
nebo trochu nižší kvality,
pak jsou to jen nohy Pána.
Nižší část, ale
to je jen jedna část Pána
a když jdete nahoru, nahoru,

nahoru, pak uvidíte
úplný obraz.
Nyní, Světlo a Zvuk přebývá
ve vás a to jste vy.
To vy posloucháte Sebe
a rozeznáváte Sebe.
Čím tedy více poznáte
Světlo a Zvuk,
tím více poznáte
vlastnosti Boha uvnitř vás,
tím nezaujatější
jste na fyzickém těle
a všech věcech,
které mu patří
a které vyvolalo.
Ráda bych se na něco zeptala.
Proč sedmkrát?
Více než sedmkrát.
Možná je to jen sedmkrát,
je to jen mimochodem,
nezáleží na tom kolikrát.
Znamená to,
že opakoval odmítnutí
svého pána, jen aby ukázal,
že byl tak hluboko
ve svých modlitbách.
Tolik miloval být
jedno s Bohem,
že se nemohl méně starat
o svého pána,
který čekal venku.
V poezii Rumiho
to použil jako důvod
napsat báseň,
jako přirovnání.
Řekněme dobrá,
olej a voda se nesmíchají,
ani sluha, který byl tak
ponořen do svých modliteb
a byl jedno s Bohem
a ten,
který měl spoustu peněz
a měl čas, dokonce
ani nevstoupil dovnitř.
Protože někteří lidé
pro to nejsou stvořeni.
Ať se děje cokoli,
sedí u mešity,
vůbec je to neovlivní.
A sluha tam musí být,

jinak by nemohl žít.
A když už je tam,
ne jen proto,
že miluje modlitby,
ale možná proto,
že je tak spojený s Alláhem,
že se mu nechce opouštět
takové spojení
a jít ven, jen aby
nesl ručník obyčejnému
smrtníkovi.
Ne, že by to dělal proto,
aby dokázal, že je dobrý
nebo svatý nebo, že je tak
tvrdý nebo odvážný,
nic takového,
byl jen tak spojený.
Pravděpodobně v té době
velice dobře meditoval,
mohl tedy jen odpovědět,
nemohl ani pohnout tělem.
Možná již necítil nohy.
To se mi stávalo,
já tomu tedy rozumím,
na začátku.
A někdy si jen sednu
na několik vteřin
a moje tělo si myslí,
že jdu meditovat,
automaticky znečitliví.
Když mě tedy někdo volá,
snažím se vstát a jít,
pak upadnu na zem,
protože moje nohy jsou
naprosto necitlivé.
Nemám
v mých nohách žádnou vládu.
Já vím, že chci jít,
ale moje nohy prostě nejdou,
jsou jako kus dřeva.
Samozřejmě tedy upadnu,
a když to opět zkusím,
upadnu znovu.
Mohlo se to tak tedy stát,
že seděl v modlitbách.
Byl hluboko v samádhi,
jeho kolena, jeho nohy
ho zradily.
Nemohl se postavit.
Proto řekl:

„Ten Chytrák mě nepustí.“
Pravděpodobně, protože
byl hluboko v samádhi,
nemohl pohnout svým tělem.
Nedělal to záměrně.
Jen pokud jste byli
takto v samádhi,
pak rozumíte, o čem mluvím.
Někteří z vás, ano?
Do jisté úrovně.
Někdy je polovina
vašeho těla ztuhlá.
Někdy celé tělo.
Vidíte, slyšíte.
Můžete mluvit.
Ale nemůžete
tak rychle ovládat vaše tělo.
On tedy musel být
v hluboké samádhi,
v hlubokém transu, protože
ne všichni Muslimové
jsou obyčejní Muslimové.
Někteří jsou možná Mistři
nebo někteří jsou
dokonce v podobě sluhy,
on možná dosáhl
velice vysoké úrovně vědomí,
protože byl zasvěcen
nějakým osvíceným súfistou.
Mezi námi jsou také
někteří z vás v různém
postavení ve společnosti
a někdy pracujete
jako prodavač
nebo dokonce uklízečka
v hotelu nebo něco.
Ale jste na vysoké úrovni
a nikdo o tom ani neví.
Jste skutečně ctnostní
a jste vysoce morální.
A jste vysoce pozvednutí
v duchovním jasu.
Nikdo o tom neví.
Protože skutečné Vy,
není ten, kdo vytírá
tu podlahu.
Skutečné Vy
není ten, kdo píše každý den
na tomto počítači.
Ne, to není skutečné Vy.

Tento sluha mohl tedy být
na velice vysoké
duchovní úrovni,
ale jeho pán o tom nevěděl.
Jsem si jistá, že se k němu
choval každý den jako k
otrokovi a jemu to nevadilo.
Bylo mu jedno,
jak se k němu chová,
protože znal svoji hodnotu.
Jsem si jistá, že to dokonce
před svým pánem skrýval.
Jen v ten okamžik,
to nějak neplánoval.
Pravděpodobně tam byl
hluboko ve svých modlitbách
a meditaci,
že se nemohl pohnout.
Jsem si jistá,
že to nedělal záměrně,
nechtěl bezdůvodně
naštvat svého pána.
A pravděpodobně
to stejně nebylo poprvé
co šel do mešity.
Jen toho dne se stalo,
že to pán zjistil,
protože spolu šli do sauny.
Podívejte se na toho hochu,
byl to jen sluha,
a jak byl odvážný.
Všichni by se od něho
měli skutečně učit.
Tehdy sluha neznamenal nic,
pán vás mohl zabít,
prodat, potrestat vás,
jakkoli chtěl.
Tehdy se ke sluhům
chovali jako k věci,
jako k majetku,
jako ke kusu papíru
nebo k vašim botám
nebo vašemu oblečení
nebo někdy dokonce hůř.
Nedovolili si
ničit své oblečení,
protože ho chtěli nosit,
ale služebnictvo
někdy bili a velice
špatně se k němu chovali,

zneužívali je.
Ten chlapec byl tedy
velice statečný,
odmlouval svému pánovi
7 krát nebo vícekrát,
bylo to opravdu něco,
co v něm bylo probuzeno.
Kdyby tedy lidé
v tomto světě
měli tento odvážný postoj,
myslím, že bychom byli
všichni vegetariáni
a planeta by byla zachráněna.
Mimochodem, jak funguje
váš bufet?
Moje sestra se mu teď věnuje.
Máme příští týden
ještě jeden festival.
Vede se vám dobře?
Letní sezónu jsme ukončili.
Bývá tam velké množství
vegetariánů.
Říkala jsem vám.
Je to velice snadné,
jako v Americe,
můžeme dokonce připravovat
veganské párky v rohlíku,
velice jednoduché.
Na všech stadionech,
kde bývají fotbalové zápasy
nebo před školou
nebo na velkých festivalech
prodávají teplé pečivo,
řeknu vám.
Sama jsem přemýšlela,
že půjdu a budu prodávat
veganské párky v rohlíku.
Je zábava dívat se na lidi,
jak jedí, co jste jim nabídli,
veganské a řeknete jim:
„To je veganské,
je to pro vás dobré!“
A vidíte, jak si pochutnávají
na jídle, které jste jim nabídli.
A vidíte, že mají
jedno jídlo
bez utrpení zvířat.
To opravdu můžete vidět
hned z první ruky, výsledek.
Musí to být

velká zábava a radost.
Budeme mít plno zákazníků.
Plno zákazníků.
Existují veganské párky
v rohlíku, moc dobré, různé.
Och, nevím, proč v dnešní
době lidé musí jíst maso.
Je skvělé být vegetariánem.
Když jsem byla před dávnou
dobou vegetariánkou,
bylo to mnohem těžší.
Lidé nevědí, jaké to bylo.
Jeli jsme s mým bývalým
manželem na dovolenou
a musela jsem jíst jen
zeleninu, někdy
jen chleba s marmeládou.
A chutnalo to výborně,
protože
tam nic jiného neměli.
Ale v dnešní době
můžete jet kamkoliv.
Lidé rozumějí tomu,
co je vegetarián.
Dříve to nevěděli.
Když jste žádali něco
vegetariánského, dali
vám hlávkou salátu
a to bylo vše.
Když nám vaříte v televizi,
vypadá to tak dobře.
Samozřejmě, že když vařím,
musí to vypadat dobře,
aby lidé cítili, že je
vegetariánství dobré, zábava.
Záměrně to upravuji,
aby to vypadalo dobře.
Ne jen jídlo,
aranžuji všechno,
aby to vypadalo jinak,
trochu barevněji
a aby to byla zábava.
Mělo by to tak být v rodině
nebo když vám přijdou
přátelé nebo sousedi.
Když jsem byla se svým
bývalým manželem,
také to tak bylo.
Víte, svíčky, nějaké květiny.
Nejíte jen jídlo,

je to atmosféra,
je to energie, milující okolí.
Barevné a slavnostní.
I když vařím jednoduše,
vypadá to slavnostně, ne?
Ano.
Přála bych si, abyste to viděli
ve skutečnosti, protože
kamera není někdy moc
dobrá a já nemám
v kuchyni světla,
která jsou potřeba.
Někdy vařím jen
pod neonovými světly,
když je pozdě nebo je tma
nebo jen za denního světla.
Záleží na tom,
kdy vařím, ano.
Ale to, co vařím,
svedete uvařit všichni,
je to tak jednoduché.
Jen abyste to dělali rádi
a udělali to barevné
a sváteční.
Pak je to velice lákavé
a je zábava to vařit i jíst.
Jím to stejně chutná,
ať je to sváteční nebo ne.
Miluji to,
kdykoli je pozvu,
pochutnávají si na všem.
Je to opravdu dobré,
ne že o tom jen mluvíme.
Protože tam dám správné
množství surovin
a nazdobím to.
Byl jeden Afričan
z Maroka nebo odněkud,
prodával toto zboží.
A už byl starý.
Ležel tedy na pláži,
jako by byl turista
a všechny ty věci měl
přehozené přes zeď na pláži.
Oddělili pláž od ulice.
A já jsem něco uviděla,
a řekla si,
„Dobrá, něco si koupím.“
Většinou, když vidím,
někoho takového,

něco si koupím.
Je-li to něco, co mohu použít.
Někdy to nevyužiji,
ale koupím to a dám to
někomu jinému.
Koupila jsem tedy 5 kusů
a on řekl „100“.
Byla jsem velice překvapená.
Dala jsem mu tedy o 5 euro
více a on řekl: „Páni,
mnohokrát děkuji!“
Jen 5 euro
a byl tak šťastný.
Když jsem kolem něho
znovu šla, vzala jsem z auta
nějaké sušenky a dala
jsem mu je, a on řekl:
„Och, och!“
Štěstím tancoval,
ne kvůli sušenkám,
to si nemyslím, ale protože
byl někdo tak vlídný.
Řekl:
„Och! Jste příliš laskavá,
jste příliš laskavá.“
Myslel, „Jste moc laskavá,
moc laskavá.“
A děkoval Bohu
na všechny strany.
Někteří lidé jsou tak skromní.
Jsou vděční za každé
mávnutí rukou
nebo spropitné do čepice,
protože se o ně nikdo
dobře nestaral.
Kdyby byl na takové
jednání zvyklý,
nereagoval by jako dítě.
Proto jsem mu to dala,
protože si toho cenil.
A udělá ho to šťastným na
celý den nebo mnoho dnů.